

Sloane Jacobsen bevond zich in een pindaloze wereld. Terwijl de Air France-stewardess in de eerste klas plastic champagne-glazen volschonk met prosecco, werd Sloane geplaagd door een protocol dat haar haar favoriete snack ontzegde. Iemand had een allergie of zou er misschien wel eens een kúnnen hebben, dus alle producten die noten bevatten waren in de ban gedaan. Normaal gesproken zou haar op de toekomst gerichte brein aan het speculeren zijn geslagen: welk effect zou de normalisering van voedselintoleranties de komende jaren hebben op consumentengedrag?

Nu vond ze het gewoon triest dat men in de huidige geopolitieke toestand het ergste van de mensheid verwachtte. Iemand zou zijn wijnglas kunnen gebruiken om de piloot de strot door te snijden, dus hadden luchtvaartmaatschappijen al het glaswerk verboden.

De stewardess, geen Française gezien de naam ‘Carly’ op haar naamplaatje, gaf Sloane een drankje met daarbij een enkel schijfje komkommer en een mauve puntje van iets wat vaag op foie gras leek. Ja, de wereld was eenvoudiger en vriendelijker geweest toen Sloane nog in het openbaar pinda’s kon eten.

Ze tuurde in de ovale cocon waar haar partner, Roman, een artikel las in het reiskatern van een krant: ‘De Mediterranée: zijn er nog veilige bestemmingen?’

‘En? Zijn die er nog?’ vroeg Sloane, terwijl ze met haar tenen tegen zijn hiel duwde om zijn aandacht te trekken.

‘Wat?’ Hij keek haar aan door de bril die hij meer om es-

thetische redenen droeg dan dat het iets met zijn gezichtsvermogen te maken had.

‘Veilige bestemmingen?’

‘O,’ zei hij, waarna hij de krant uitschudde zodat het papier strak kwam te staan. ‘Portugal, blijkbaar.’

Ze maakte een schamper geluid. ‘Maar dat ligt helemaal niet in die streek.’

‘Dat is waar.’ Roman haalde zijn schouders op. ‘Blijkbaar niet, dan.’ Hij sloeg de bladzijde om en keek er met een strenge blik naar. ‘Dit is geen goed artikel,’ zei hij, waarna hij verder las.

Sloane liet de rugleuning van haar stoel naar achteren zakken en staarde naar het gewelfde plafond. Daar voorbij was pure, niet met zuurstof verrijkte lucht. Het was niet makkelijk om te vliegen als je *trend forecaster* was. Sloane was hypergevoelig voor haar omgeving, en die gevoeligheid werd alleen maar groter tijdens een vlucht. Ze was dan prikkelbaar, voelde zich slecht op haar gemak. Dat artikel zat haar dwars. Hoewel het haar werk was om altijd uit te kijken naar de volgende grote trend, was het ook vermoeiend, die zucht naar het onontdekte, het onbekende, het nieuwste van het nieuwste. Lisabon was natuurlijk helemaal niet ‘nieuw’; het was een van de oudste steden ter wereld, ouder zelfs dan Parijs. Maar het was door bladenmakers tot het nieuwe Berlijn gebombardeerd.

Sloane probeerde rustig te worden, al die negatieve dingen te onderdrukken; ze kon in plaats daarvan ook een film kijken. Met het uitgebreide aanbod van *in-flight*-entertainment kon ze kijken wat ze maar wilde. Maar ze kwam maar niet van die knagende angst af. Er was iets mis. Niet zoals er de vorige keer dat ze had gevlogen iets mis was geweest. Toen had ze zo’n slecht voorgevoel gehad dat ze zich had afgevraagd of de kreet ‘*see something, say something*’ ook opging als het leek of er ‘gewoon iets akeligs’ te gebeuren stond. Drieëndertig minuten na vertrek werd het vliegtuig door bliksem getroffen. Het schudde, de neus zakte omlaag. Er werd gegild. Het vliegtuig trok recht.

Nee, dit unheimische gevoel leek daar totaal niet op. Dit kwam van binnenuit, een mechanische fout in haar. Ze had vast wat meer vitamines nodig. Vitamine D.

Naast haar had Roman het artikel over de effecten van de Europese schuldencrisis op het reizen gelaten voor wat het was en hij scrolde nu door het filmaanbod van de luchtvaartmaatschappij. Zijn vingertop bracht hem naar ‘recente releases’.

Sloane wist honderd procent zeker dat Roman *Pitch Perfect 3* zou kiezen. Als amerikanofiel kende zijn liefde voor het land en de cultuur geen grenzen: sportkleding van fleece, SUV's, Antarctisch koude koelkasten, megawinkels vol afgeprijsde producten en het Amerikaans patriottisme dat overal de kop opstak (de vlaggen die na een akelige gebeurtenis in bloembakken en kleine voortuintjes verschenen), popcultuur, onlinecultuur; hij vond alles fascinerend. Voor iemand als Roman, die erop getraind was om bij elke ervaring te zoeken naar symbolen en betekenis, waren romantische comedy's de sleutel tot het doorgronden van de Amerikaanse way of life. Buitensporig enthousiast zijn over a-capellamuziek was kenmerkend stap één.

Terwijl Roman vol argeloze verwondering naar het draaiende logo van Universal Pictures op zijn schermje starde, trok Sloane de douane- en immigratieformulieren tevoorschijn uit het vak achter op de stoel voor haar. De stewardess had haar wenkbrauwen opgetrokken toen ze om twee exemplaren had gevraagd. ‘Eén per gezin,’ had Carly herhaald, in de vaste overtuiging dat het modieuze stel dat ze voor zich had getrouwd was.

Tja, nou... In Parijs was het traditionele huwelijk ongeveer net zo populair als een bezoekje aan de tandarts. Roman en Sloane waren al tien jaar bij elkaar. Zijn naam stond dan wel op haar elektriciteitsrekening vermeld, maar ze zouden samen nooit kinderen krijgen. Hun carrières waren hun kinderen, zo was het nu eenmaal.

Sterker nog: hun carrières hadden een boost gekregen door hun gezamenlijke beslissing zich niet voort te planten. De be-

roemde Amerikaanse forecaster en de Franse intellectueel: ‘Het stel dat alles heeft, behalve kinderen’ (*Le Figaro*, juli 2013). ‘De ultieme antimoe­der’, was de kop boven een recent profiel van Sloane in de Britse *Vogue* (‘Je voortplanten grenst aan ecoterrorisme,’ zo was ze in dat blad geciteerd). Dat had aan het tijdstip van het interview gelegen: drie uur ’s middags, het slechtste moment op de dag voor haar. Een laag bloedsuikergehalte, een flinke dip. Het gezelschap van de opgewekte journalist en goedkope chardonnay.

Ecoterrorisme. Ja, het was maar goed dat de familie van Sloane geen lezers waren. Of ze moesten in de drie jaar sinds ze hen had gezien belangstelling hebben gekregen voor Europese mode­glossy’s. Daar zou zij dan niets van weten. Maar volgens de jaarlijkse ‘Fourth of July’-nieuwsbrief die haar zus haar altijd stuurde (ja, dat deed ze echt) was Leila zwanger van haar derde kind. Toen hun vader net was overleden – Leila was achttien geweest en Sloane tweeëntwintig – was het Leila geweest, niet Sloane, die tot het succesverhaal van de familie uitgroeide. Ze had met nieuw leven een middelvinger opgestoken naar de dood.

Met haar voorspellingen had Sloane een revolutie teweeggebracht in de techindustrie; al voor de gebeurtenissen op 9/11 had ze de symboliek van herkomst geprofeteerd voor de voedselindustrie, en ze had het inmiddels alomtegenwoordige touchscreengebaar voorspeld: de swipe. Tot op heden had ze in zevenendertig landen lezingen en consulten gegeven en was er op symposia verschenen. Ze was eigenaresse van een appartement in het 6^e arrondissement van Parijs en had het soort vrienden dat enkel met de voornaam bekend was. Ontzettend veel mensen hechtten waarde aan het soort leven dat ze had opgebouwd. Daar was zij er ooit ook een van geweest.

Roman tikte op het scherm om de onnozelheid voor hem stil te zetten. ‘Heb jij dat ook gedaan?’ vroeg hij te hard, met zijn koptelefoon nog op zijn hoofd.

Sloane hield een vinger voor haar lippen alvorens antwoord te geven; andere passagiers sliepen. ‘Wat?’

‘Met meiden gezongen?’

Ze vernauwde haar ogen tot spleetjes. ‘Nee.’

‘En de jongens zingen ook? Zijn ze dan ook populair?’

Daar moest ze toch hartelijk om lachen. ‘A capella was niet cool toen ik op school zat,’ zei ze. ‘Het is pas cool geworden door een tv-serie, *Glee*.’

Roman trok zijn wenkbrauwen op. ‘Iedereen kent *Glee*.’

Die zweem minachting die de laatste tijd in zijn stem doorklonk zat Sloane niet lekker. Roman was op elk gebied een expert sinds hij een cyberster was geworden. Voor een trend forecaster was het bijzonder jammer dat ze liever de oude versie van haar vriend had in plaats van Roman z.o.

Toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet, was Roman een intelligente marktonderzoeker voor Unilever in Frankrijk. Ze was meteen gecharmeerd geweest van zijn creatieve vernuft en zijn wat verstrooide evenwichtigheid die ze later zou duiden als optimisme, iets wat ongebruikelijk was voor de Fransen. Ze waren elkaar tegengekomen bij een focusgroep voor een nieuwe zeeplijn voor mannen. De feedback van het testpanel was nutteloos geweest (‘Ik wil iets wat naar houtskool ruikt, maar dan lekker, als zeep,’ was een van de voorbeelden), maar toen Roman afscheid had genomen van de industriële hotemetoten had hij dat gedaan met een perfecte *antanaclasis*: ‘Heren, ik weet niet met welk product ik me zal wassen, maar voor nu was ik mijn handen in onschuld.’

Sloane wist nog dat ze toen dacht: *Hij is een beetje een uitslover, maar hij lijkt me wel ontzettend geestig.*

Vandaag de dag was hij vooral een uitslover. Roman was van marktonderzoeker overgestapt naar het vak van professioneel betweter. Door heel Europa gaf hij lezingen over de veranderende betekenis-kaders van aanraking. Hij had zelfs een nieuwe term bedacht voor zijn onderzoek: neo-sensualisme. Waardoor hij dus een neo-sensualist was. De term was blijven hangen. Met zijn opiniestukken over hoe lichamelijke veranderinge in een gedigitaliseerde wereld en zijn toenemend kleurrijke online-aanwezigheid, had Roman een plekje tussen

de Europese intelligentsia bemachtigd. Maar toen hij eenmaal een Zentai-pak op zijn social-media-profielfoto's en bij zijn presentaties had aangetrokken, was er pas echt een internetster geboren.

De eerste keer dat Sloane Roman in het typisch Japanse naadloze pak had gezien, was in hun keuken in Parijs geweest. Ze had geschaterd van het lachen nadat ze had opgekeken van haar werk en de bizarre gedaante bij de koelkast had zien staan. Het was een volledig bedekkend pak: er waren geen gaten voor de ogen of bij de mond. Je moest het ding aantrekken via een piepkleine opening. Als het op de juiste manier werd gedragen dan zag het eruit alsof de drager in vloeibare tin was gedoopt. 'Je lijkt net een superheld,' had ze gezegd. 'Waar is het voor?'

Waar is het voor? Ze werd nu verdrietig van die vraag. Ze was er zo zeker van geweest dat het dragen van dat pak een eenmalig iets was. Iets voor een panel. Een slimmigheidje voor het publiek. Clickbait.

'Het Zentai-pak is fascinerend,' had Roman verteld, terwijl hij zijn handen langs zijn lichaam had laten glijden. 'Het is een uitnodiging... maar ook een afwijzing, *non*? Het presenteert het lichaam als een anoniem object dat bestudeerd kan worden, maar waar nooit echt toegang toe kan worden verkregen.' Hij bracht zijn armen achter zijn freaky hoofd. 'Ik heb mijn avatar gevonden.'

Daar had het inderdaad veel van weg. Op een Amerikaanse universiteit was Roman waarschijnlijk ontslagen voor het geven van een hoorcollege in fetisjkleding, maar in Parijs werd hij bejubeld: het paste bij zijn nieuwe functie, die eruit bestond te speculeren over sensualiteit in het digitale tijdperk. Hij presenteerde het pak als een metafoor voor verleiding en afwijzing. 'Je begrijpt wel hoe verstrekkend de gevolgen zouden kunnen zijn,' zo had hij haar meerdere keren verteld. 'Anticonceptie, affaires.'

'Affaires?' had ze gevraagd.

'Als er geen penetratie plaatsvindt, als er geen huid-op-huid-contact is, kun je het dan wel als vreemdgaan beschouwen?'

Sloane leunde met haar hoofd tegen het raampje van het vliegtuig, dat ijskoud aanvoelde. Als er al iemand ontrouw was, dan was Roman dat met zijn telefoon. Vlak voor hun vertrek naar Amerika was er een profiel over hem verschenen in het populaire Franse nieuwsblad *Le Nouvel Observateur*: ‘*Touché*: een dag uit het leven van de neo-sensualist, Roman Bellard.’ Sindsdien bleef het ding maar rinkelen en piepen en trillen. Bij het artikel stonden zes pagina’s vol foto’s waarop Roman de dagelijkse dingen deed die elke werkende Parijzenaar deed: een krant lezen bij een kiosk, aan meloenen ruiken op een markt, door een park slenteren. Het enige verschil was dat Roman die dingen deed in een nauwsluitend Zentai-pak.

Door de stad slenteren in zijn metallic gouden pak, een ritje in de metro maken, bedachtzaam naar de Seine kijken: de elegante en nonchalante manier waarop Roman zich fetisjkleding toe-eigende bracht de internetgeneratie in vervoering. Van de ene op de andere dag was zijn Instagram-account razend populair geworden. Tweehonderdduizend, vierhonderdduizend... Sloane was afgehaakt voor de teller op vijfhonderdduizend stond.

In Parijs hadden ze vaak samengewerkt (de plaatselijke media hadden hen ook wel een *duo de choc!* genoemd, wat haar een aandoenlijk kinderlijke manier leek om *power couple* te zeggen), maar haar opdracht voor de techgigant Mammoth waarvoor ze voor een halfjaar terugging naar de Verenigde Staten wilde ze liever voor zichzelf houden. Geheimhouding was van essentieel belang in de trendindustrie, dat was ook zeker een belangrijke reden voor haar terughoudendheid, maar er speelde nog iets anders mee. Haar instinct schreeuwde haar toe om Roman niet bij het Mammoth-project te betrekken.

Sloane kende de belangrijkste clausule van het contract uit haar hoofd. Ze was trots op het werk dat ze had verzet om de persoon te worden die een dergelijke opdracht kon aanvaarden, en voor het eerst realiseerde ze zich dat ze iets niet wilde delen.

Met uw wereldwijde expertise op het gebied van trends in de mode-, beauty-, tech- en entertainmentindustrieën, zult u onze creatieve teams bijstaan bij het vormgeven van hun visies voor onze ReProduction-top in juni.

Elk jaar organiseerde de elektronikamoloch een driedaagse top over consumententrends die de visionairs en smaakmakers van de wereld bij elkaar bracht om telkens over een ander thema te brainstormen. Ze hadden het dit keer groots aangepakt, controversieel zelfs. *Wat maken we als we geen kinderen meer maken?*

Daxter Stevens, CEO van Mammoth, had iemand nodig met wereldwijde naamsbekendheid. Iemand met visie, die zich in het onderwerp kon inleven. Iemand zonder kinderen.

Ziedaar Sloane Jacobsen: bron van ideeën, voorspeller van de swipe. Instinct? Aanwezig. Moederinstinct? Nul komma nul.

Het duurt een tijdje om je specialisme te ontdekken als je met trends werkt. Hoewel ze bij beauty begonnen was (van een typische startersfunctie was ze al snel opgeklommen tot de onofficiële *creative director* van de Franse cosmeticagigant Aurora), wist Sloane nu feilloos in kaart te brengen wat de volgende wensen zouden zijn van de wifi-rijken.

En kinderen krijgen was nu niet in de mode. Het ego van de Amerikaanse gegoede middenklasse had de afgelopen twintig jaar gekozen voor navigatiesystemen en wearables als smartwatches, niet voor nageslacht.

Sloane had voor de verschillende bedrijven waarvoor ze als consultant werkte een wereldbeeld geschetst dat steeds meer zelfgericht was; ze had een stijging voorzien in zelfverbetering en het gebruik van consumentenelektronica en een daling van het aantal geboortes, omdat het zo onzelfzuchtig was om kinderen te krijgen.

Of ze spijt had van de artikelen die ze had geschreven waarin ze voortplanting als kortzichtig had omschreven? Kijk, er waren nuances. Ze had wellicht een milder woord kunnen

gebruiken. Maar ze had nooit haar meningen ingetrokken of haar excuses ervoor aangeboden. In de ogen van de buitenwereld was ze succesvol, invloedrijk en zelfverzekerd: de überantimoeder.

Dat was dan maar zo. Afgaand op de emotionele kloof tussen haar en haar eigen moeder (een obsessief zorgzame vrouw), zou ze zelf een verschrikkelijke ouder zijn geweest. Ze had het gewoon niet in zich om onzelfzuchtig te zijn. Daar kwam nog eens bij dat ze angst liever meed, en het moest doodeng zijn om meer van een ander te houden dan van jezelf.

Roman lachte om iets in de film. Ze strekte haar hals om te zien wat daar de aanleiding voor was, maar zijn scherm was zodanig gekanteld dat ze enkel zwart zag.

In de jaren vijftig van de twintigste eeuw waren consumenten-elektronica must haves: een weerspiegeling van burgerlijke verlangens. Tegen de tijd dat Dexter Stevens bij Greylight Advertising was weggekaapt om de jongste CEO van Mammoth ooit te worden, had hij de consumentenelektronicatak afgestemd op een nieuw basisprincipe: de apparaten zouden ons vertellen hoe we moesten leven.

Dexter had het aanbod van de televisies, spelcomputers, telefoons en computers die Mammoth door de jaren tachtig heen hadden geholpen uitgebreid met internetdiensten, social media, beveiliging en interactie met elektronica en groene technologie. Het was dus niet zo gek dat de Mammoth-klus heel wat extraatjes met zich meebracht die op zonne-energie waren gebaseerd; een daarvan was de zelfrijdende auto die Sloane mocht gebruiken. Het was een prototype, met op het moment de (nogal saaie) naam M-Car, die een meer persoonlijke beleving zou bieden dan de concurrerende modellen, waarvan de meeste nog niet eens het onderscheid konden maken tussen een ‘weg’ en een ‘stoep’.

Het probleem met een zelfrijdende auto was dat er geen chauffeur bij zat: er was dus niemand om je te begroeten bij de aankomsthal. Sloane had niet aan een van haar familieleden gevraagd om haar te komen halen en zij hadden het op hun beurt niet aangeboden. Ze dachten zeker dat ze een vliegende schotel tot haar beschikking had of zo.

‘Staat de auto niet klaar?’ vroeg Roman met een frons. Hij

speurde de straat af waar haastig schoongemaakte taxi's klaarstonden in afwachting van een ritje.

Sloane scrolde op haar telefoon door de berichtjes. Alleen al die handeling was betreurenswaardig. Ze had het afgelopen jaar een soort allergie ontwikkeld voor haar smartphone. Migraine, een vertroebelde blik, een stijging van de lichaamstemperatuur. Haar therapeut had verklaard dat dit symptomen van spanning waren. Sloane was echter een stap verdergegaan en had het 'omgevingsspanning' genoemd. Als het aan haar lag, zou ze alle gadgets in de prullenbak mikken. Weg met de constante beschikbaarheid en de toenemende stress van het altijd maar op de hoogte van alles moeten zijn. Maar Sloane zou niet haar huidige salaris verdienen door offline te zijn. Dat was de slogan van dit millennium. Celebrity's, zwarte kiezers, een door ayahuasca opgeroepen helderheid van geest: alles en iedereen moest bereikbaar zijn!

'Daxters assistent heeft doorgegeven dat de auto op een parkeerterrein staat,' vertelde Sloane, na het lezen van het betreffende mailtje. 'Verdieping B, rij zevenendertig.'

Roman zette grote ogen op. 'Staat die gewoon ergens geparkeerd?'

Sloane haalde haar schouders op. Ja, het prototype van een van de eerste zelfrijdende vervoersmiddelen stond op een gewoon parkeerterrein. Tussen een roestbak en een Honda Civic, zo bleek.

Sloane had al eerder in zelfrijdende vervoersmiddelen gezeten, maar alleen exemplaren waarvan het comfortniveau gelijkstond aan dat van golfkarretjes. Mammoth had met behulp van focusgroepen ontdekt dat de doelgroep van zelfrijdende auto's toch het gevoel wilde hebben te worden gereden, en dat hield in: onzichtbare chauffeur voorin, passagiers achterin. Er zaten spotjes in het plafond die individueel te dimmen waren, er was een zwart privacyscherm van glas en er waren massagestoelen. Het mooiste was nog wel dat de auto een naam had. Na het kijken naar een instructiefilmpje waarin de

voordelen en beperkingen van de LIDAR-technologie van de wagen werden besproken, werd het licht van de spotjes feller en startte de motor.

‘Goedemorgen, mevrouw Jacobsen. Goedendag, monsieur Bellard,’ sprak de auto kordaat. ‘Ik ben Anastasia en ik ben uw chauffeuse. Controleert u alstublieft de locatie van de “noodknoppen” en van uw autogordels?’

Anastasia, dacht Sloane met een glimlachje. Ze zouden niet door de Midtown Tunnel worden vervoerd, maar over de Russische steppe.

‘Moeten we iets terugzeggen?’ fluisterde Roman dringend.

Na deze onderbreking van haar dagdroom over paarden en wit bont leunde Sloane naar voren en praatte in de richting van het dashboard. ‘Het is ook fijn om jou te ontmoeten.’

‘Maar het genoegen is geheel aan mijn kant!’ reageerde Anastasia uiterst enthousiast. ‘Was uw Air France-vlucht met vluchtnummer 9773 van Charles de Gaulle naar luchthaven JFK comfortabel?’

‘Eh, ja.’ Het viel Sloane op dat Mammoth nog wat aan de vloeiendheid van het spraakvermogen moest sleutelen. ‘Dat was hij zeker.’

‘Dat is heel fijn om te horen. En onze bestemming is nog steeds East Ninth Street en Avenue C te Manhattan?’

Naast haar klakte Roman op die typisch Franse manier geergerd met zijn tong.

Toen Mammoth had laten weten dat Sloane een huurappartement kon uitkiezen waar ze maar wilde, had Roman het meteen over de Upper West Side gehad, maar zijn kennis van onroerend goed in New York was voornamelijk gebaseerd op de vroege Woody Allen-films die hij had gezien. Hij had niet beseft dat het gebied was veranderd sinds *Annie Hall*.

Sloane vertrouwde op tekenen en signalen om haar trendwerk te doen: ze observeerde het gedrag van mensen, veranderingen in hun voorkeuren, de manier waarop ze spraken en zich kleedden. Het was mogelijk om de onderstromen van nieuw gedrag in de gaten te houden in groothandels, maar

dat deed ze liever niet. Je kon maar zoveel over de mensheid te weten komen door vast te stellen dat daar de gerookte forel enorm in de aanbieding was.

Dat was de reden dat Sloane in de Alphabet City-buurt van de East Village wilde wonen, een plek waar nagenoeg geen filialen van grote winkelketens te vinden waren. Als rijke blanke wist Sloane dat het hypocriet was Alphabet City als het ‘echte’ New York te beschouwen. Het ‘echte’ New York bestond niet meer. En het was al helemaal niet in Brooklyn terug te vinden, onlangs nog bestempeld als ‘de minst betaalbare plek in Amerika’. Brooklyn was tegenwoordig niet zozeer een *borough* of wijk als wel een categorie, net als buitenlandse kaas.

Maar toch, met zijn overvloed aan geuren, gekoesterde gemeenschappelijke tuinen, de vuilnisbakken die uitpilden van de bekertjes van peperdure ristretto’s en de papieren bordjes met daarop vlekken van goedkope pizza, kwam alles zodanig bij elkaar dat het haar ontroerde. Alphabet City was niet perfect – hun nieuwe onderkomen lag vlak bij de plek waar de Tompkins Square Park-rel had plaatsgevonden waarbij honderden mensen hadden geroepen om de dood van het yuppietuig – maar er heerste in elk geval geen apathische sfeer. Een totaal gebrek aan emoties baarde Sloane namelijk meer zorgen dan spanning in een samenleving: de nietszeggendheid van luxueuze appartementencomplexen die iedereen aanmoedigden hetzelfde te zijn, daarnaar te streven, en dat zelfs vierden met sportzalen en stomerijservices en inpandige kleine supermarktjes met groentesmoothies met chiazaad in het assortiment.

Sloane had vroeger in de East Village in een stinkend eenkamerappartement gewoond in een gebouw zonder lift met een studente Vrouwenstudies genaamd Ramona en hun officieuze derde huisgenoot, haar zus Leila, die in het laatste jaar van de middelbare school zat en vaak op bezoek kwam. Wat was die tijd geweldig geweest, zo onbezorgd, toen een te grote ophoping van andermans haar in het afvoerputje van het bad nog een echt probleem was. Naast het feit dat ze de globalisering

beu was, was het ook nostalgie die Sloane terugbracht naar Alphabet City. Haar sentimentele kant was iets wat ze constant moest verbergen.

‘Pardon,’ zei Anastasia opgewekt.

Sloane was meteen weer bij de les.

‘De warmtemeters in de rugleuningen hebben bij monsieur Bellard een verhoogde temperatuur geconstateerd die een matig niveau van uitdroging aangeeft. We hebben een uitgebreid assortiment aan drankjes in het koelvak onder de armleuning en er is ook een eenpersoonskoffiezetapparaat, al raad ik niet aan dat nu te gebruiken gezien de vastgestelde mate van uitdroging.’

Sloane deed de minikoelkast open en pakte er twee flesjes water uit. ‘Kraanwater in een fles,’ zei ze, terwijl ze er een aan Roman gaf, die zelden iets anders dronk dan cafeïne en rode wijn. ‘Welkom in Amerika.’